

Ivana Havranová

**PREMIÉROVÁ
MILÁ**

HAARDENON PT

**premiérova
milá**

IVANA HAVRANOVÁ
premiérova
milá

MARENČIN PT

© Ivana Havranová, 2018
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2018
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2018
Design © Marta Blehová, 2018
Jazyková úprava Sylvia Sachs
722. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0314-8 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0315-5 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0316-2 (ePub)

1

V prímestskej dedinke, zopár kilometrov od centra Žiliny, sa tiahne Váh, vyzdobený množstvom labutích párov. Posúvajú sa vodou ladnejšie než holubie pierka vo vetre a brehy vôd si vôbec nevšímajú.

Dedinské domy stoja celkom neďaleko Váhu a každý rok ich ohrozujú záplavy. Čudné. Keď baraky stavali, na nešťastie nikto ani nepomyslel.

Monika chodila do gymnázia a najviac zo všetkých predmetov jej šiel telocvik. Potrpela si na svoj zovňajšok a dokonalé ruky, nohy, driek i prsia. To všetko považovala za svoju budúcnosť. Hoci ešte celkom nevedela, čo urobí, v triede patrila medzi tie pyšné. No, pravdaže, nenakupovala handrové originály! Ale kto by rozpoznal pravé tričko od nepravého, keď vyzerali, akoby ich mala jedna mater? Kabelky nosila rovno od ázijského Diora a ktoviekoho, a to veru namiesto vaku, školskej tašky. Otca najskôr zbožňovala, no keď si našiel mladú babu a mamu opustil, svoju pozornosť aj lásku presmerovala na ňu. Napokon – nič mimoriadne. To sa vo vzťahoch rodičia a deti stáva.

V treťom ročníku omrzelo Moniku cestovať z dedinky do centra mesta a otecko podnikateľ kúpil dom rovno na námestí Žiliny. Mama sa, pravdaže, nesťahovala, Monika si však

vynútila, že v novom dome nebude bývať ani otcova mladá partnerka. Aspoň kým dcéra nezmaturuje.

A tak sa život uberal medzi snami a skutočnosťou.

A počúvaj, Monča. Čítala si? Robia kasting na Miss Stredoslovenského kraja! prišla jedného dňa s veľkou novinou Dita, vediac, že Moniku zaujíma všetko okolo krásy a peňazí a naleštených sál.

To fakt? Prihlásim sa, nie? Bude sranda, odvetila a hneď si siahla na dlhé tmavé vlasy, ktoré iba poniektoré dostali slobodu a netlačili sa stiahnuté do gumičky.

A tak sa aj stalo.

V deň kastingu myslela, že sa zblázni. Skriňa, čo ako plná všetkého handrového, ani zďaleka neposkytovala na takú dôležitú chvíľu nič poriadne. Veď dobre, na vešiakoch neviseli nejako zvlášť staré kúsky! Ale odkiaľ! Nepriniesla ich zo značkového obchodu! To mama nakupovala v Thajsku! Na zaprášenej thajskej ulici, v stánku, plnom samých zvučných návrhárskych mien. Avšak odborné oko, čo sa celý život pozerá iba na všetko krásne a originálne, takúto chybu a vlastne aj podvod objaví skôr ako mrkne.

Obliekla sa teda do čiernych úzkych šiat, v ktorých vynikol jej osí driek, otec dievčaťu zavesil na krk zlatú retiazku, čo vyzerala, akoby ňou chránili dvere pred zlodejmi, a keďže končil máj, cez ruku si ešte prehodila svetřík z trhu. Tento bol však mimoriadny. Nijaká šľampetná práca, nijaké povystrkované nitky. Čierny, s perličkami namiesto gombíkov Monike sedel, akoby ho štrikovali rovno na jej útle telo. Najväčšie problémy robili topánky. Potrebovala vysoké, ihličkové, lebo jej výška, 165 centimetrov, z dievčaťa nohatú divu veru nerobila. Zobrala teda čierne, najvyššie, aké mala, a aby nik nezba-

dal ich vek, špice zatrela obyčajným olejom na varenie. Bledé miesta zaraz stmavli, nevedela však, dokedy také aj zostanú.

Nemáme ani čierny krém na topánky, otec! Keby tu bola mama, máme všetko! zakričala nahnevaná na otca, aby mu opäť dokázala, že bez mamy neexistuje nijaká poriadna domácnosť.

Čierny krém? A kvôli nemu som si ju mal nechať? Tvoju hysterickú mamu? Nebuď smiešna, Monka.

Nie som nijaká Monka! Som Monika. Dobre? zajačala, lebo ak niečo neznášala, tak to bolo práve oslovenie Monka. Pripomínalo jej to mačacie meno, a hoci nemala nič proti mačkám, nosiť ich meno veru chuť nemala.

Sa neposer! A vypadni konečne! Nedá sa tu žiť! Si nervózna ako tvoja mater! zakričal z kuchyne otec, vstal od stola, zobral prázdnu šálku od kávy a takmer ju šmaril do umývadla.

Už idem, neboj sa! Už idem. A nepovieš mi aspoň, aby sa mi darilo? zobronila zľaknutá o priazeň.

Šak nech sa ti! Ak to vyhráš, buchne večer šampanské! konečne sa usmial a predstavil si, ako sa dcéra stane najkrajšou v kraji, potom v krajine, potom v Európe no a napokon v celom svete. Ako sa posypú peniažky a on, starnúci Jano, už nebude musieť nikdy pracovať.

Tak čau. Idem. A večer sa vrátim, povedala, odomkla dvere, vyšla von a ocitla sa na veľkom námestí. Železničnú stanicu mala takmer celkom za rohom, nuž sa pobrala pešo. Chudé telo sa neisto opieralo o tenké podpätky, vlasy sa oddali vetru a ten ich rozvieval vôkol celej hlavy. Starostlivo vytrhané obočie zdobila čierna vytetovaná linka, ktorá sa časom zmení na modrú, pery, nalíčené červeným rúžom, obkresľovala o odtieň tmavšia kontúra. Vrchná pera sa na svet durdila, hoc i nie

výrazne veľká, plná mäsa. Na to, ako nedokonale vyzerala, mohla radšej len tak skromne čučať a na seba neupozorňovať! Spodná sa doťahovala na podnosovú, Monika však vedela, že s ňou veru až také terno neurobí.

Potom, po všetkých cirkusoch si pekne krásne doplním pery aj prsia. S jednotkami sa teda dostanem akurát tak do nejakej fabriky za sekretárku, húpala a človek by sa až čudoval, odkiaľ zobrala takéto informácie.

Keď vystúpila z vlaku v krajskom meste, nechtiac pozrela na špice topánok. Olej dávno vsiakol a opäť sa beleli odreninami. Sadla si teda na najbližšiu lavičku, z kabelky vytiahla čiernu farbu na oči a topánky jednu po druhej poriadne natrela. Okopance sa stiahli pod farbu, opravila defekt krásy: Že mi toto nenapadlo už doma, karhala sa a už aj utekala do divadla, kde čakalo na výber do súťaže množstvo dievčat.

Monika v šatách, Monika v plavkách, Monika tancujúca, odpovedajúca, usmiata aj smutná. Takú ju chcela vidieť porota. A keď dievča z domca pri rieke vybrali do súťaže, plakalo šťastím ako malé decko. Vyzula topánky, pomasírovala krvavé pluzgiere, čo narobili, na seba natiahla sveter a utekala na vlak, aby sa vrátila domov.

Odomkla bezpečnostné dvere na bielom poschodovom dome a vošla do priestoru, ktorý ešte nedávno slúžil ako obchod so zlatom. Vybehla po strmých schodoch a kričala na otca: Som doma a budem slávna! Vybrali ma! Predstav si, vybrali ma!

Mesto sa kúpalo v chladnej tme, pouličné svetlá žmurkali na nebeské hviezdy, Monika sa nazdala, že otec sa vrátil z práce, že ho poteší, že sa pochváli. V byte však našla všetko pozhasínané, zostala teda v kuchyni. Vybrala z chladničky

jogurt, sadla si za stôl, vyložila naň ubolené nohy a malou lyžičkou naberala z téglika kyslastú dobrotu. Odrazu sa jej zazdalo, že v dome niekto je. Vyskočila, opatrne sa pobrala do chodby a tam... V bielom župane otcova milenka.

Čo tu robíš? Čo robíš v našom dome? kričala ako bez rozumu, schmatla zo zeme papuču a pustila sa ňou do o dva roky staršieho dievčaťa. Nová žena pána domu sa rozvrieskala a zo spálne vybehol jej princ.

Prestaň, Monika! Ihneď prestaň, priskočil k dcére a vytrhol jej kožušinový nástroj agresivity z ruky.

Čo tu robíš? Čo tu táto robíš? Máme predsa dohodu, nie? Kým som tu, neprekročí prah domu! Si mi sľúbil! stála pred otcom rozrušená, s červenými fľakmi na krku aj tvári.

Myslel som, že budeš spať u mamy! Ani neviem, prečo sa mi to tak zdalo!

Lebo si ma nepočúval! Lebo ma nepočúvaš! Lebo jej máš plnú hlavu aj gate! ešte stále vrieskala ako nepríčetná a zahanbený otec nevedel, čo si s babami počať.

Zmizni! prikázal milenke a tá, celá zhrozená, že nestál na jej strane, zhodila zo seba župan, ten sa usalašil na parketách a dievča utekalo nahé do izby. O niekoľko minút už treskla dverami a vyzeralo to, že v tomto byte sa viac neukáže. Nech milenca aj roztrhne od žiaľu!

2

Stratila náladu pochváliť sa s tým, čo dokázala. Hoci nemala najkrásnejšiu tvár a pery sa krčili skôr do gombíka ako do úsmevu, dlhé čierne vlasy a vystrčené rebrá urobili svoje. Pokojne si mohla zasúfažiť o najkrajšie dievča Stredoslovenského kraja, pokojne mohla svetu ukázať svoj šarm a napokon... I peknotu.

Tašku hodila do izby, ešte oblečená si to namierila rovno do kúpeľne a o chvíľu sa bytom rozliehal zvuk hustých, takmer horúcich kvapiek, do ružova bičujúcich mladé dievčenské telo.

Otec sa pustil do prípravy jedla. Nijaké gastronomické špeciality, to určite nie. Jednoducho zobral štyri vajíčka, hodil ich na rozhorúčený olej, a keď zasyčali, posolil, pokorenil, opaprikoval, odkrojil zo včerajšieho chleba a položil na stôl. Ešte čaj a Monika sa mohla parádne zasýtiť.

Vybehla spod sprchy, z vlasov stekali pramienky vody, ponáhľali sa k odhaleným prsiam, aby ich znovu vykúpali, potom niektoré pristáli v pupku, naplnili ho a vytvorili jazierko. Otec si uvedomil, že dcérine prsia teda ktovieaké nie sú.

Dáme urobiť nové, povedal z ničoho nič a Monika rozumela.

Aj som ti chcela povedať. S jednotkami kariéru neurobím. Potrebujem trojky, štvorky!

A unesieš ich? Si chudá ako tie s tou chorobou. S angereksiou. A umelé cecky sú ťažké, nie? Také veľké! zisťoval pán investor.

No sú, ale vydržím! Lebo, otec, ak vyhrám tú súťaž, sme za vodou celá rodina! A tvoje kšefty budú na kávu! No a aby si nabudúce vedel. Nepovie sa angereksia, ale anorexia. Dobre? vyjavila svoju motiváciu zúčastniť sa výberu najkrajšej Stredoslovenky.

No dobre, veď ako povieš. Teraz sa najedz a choď spať. Máš na dnešok dosť! uznal náročnosť dňa a Monika zo seba konečne dostala správu, že postúpila. Že teda ju do súťaže berú!

A chlieb už nejem. Daj tej tvojej ochechuli, usmiala sa srdečne a otec videl, že dcéru zlosť prešla. Potom do seba nahádzala smažené vajíčka, zapila čiernym čajom a vôbec jej neprekážala lyžička v šálke. Vždy s ňou pila. Čaj i kávu...

Keď sa konečne dostala do postele, ležiac tvárou otočenou k plafónu, dievčaťu sa v hlave premietol celý náročný deň. Porota, zložená najmä z mužov, si na dievčatách všimla nohy, prsia, oči a ústa. Nuž a, pravdaže, štíhlosť. Ba vlastne... Chudosť!

Dám si čo najskôr opraviť aj hubu! V ďalšej kariére by som už mala problém. Takéto čudá nevýrazné, naduté pery... Vyzerajú ako tie srandovné Donalda Trumpa! zavzdychala znechutene a obrátila sa k stene. Zavrela oči, aby už o niekoľko minút nevedela o svete celkom nič.

Ráno sa zobudila do opusteného domu. Oknom spoza záclony pozrela na ulicu, autá sa preháňali ako zbláznené, hoci inak... Žilinské námestie mala celkom rada. Schodov ako do neba, kostoliská priam nebeské, drobné obchodíky plné

zbytočností. Vždy z nich vyberala iba tie najlacnejšie. Sponky do vlasov, prstienky, náramky i hodinky.

Vietor sa preháňal vzduchom ako decko na kolieskových korčuliach, sem-tam sa oprel o strom, ten sa rozkymácal, sem-tam zase vôkol neho preletel ako divý a fujazdil rozmetať smetné koše plné papierových odpadkov. A tie potom ladne poletovali vzduchom ani baletky v Národnom divadle. Obaly z Tatraniek, cestovné lístky... Slnko sa obtieralo o listy izbových kvetín, ich zelená sa stala ešte zelenšou, iskrili aj zlatou. Monika zasnene pozerala a predstavovala si, ako už nikdy, ale naozaj nikdy nekráča kamennými kockami námestia pešo, pretože ju všade vozia limuzíny.

Sadla si za stôl a čínskym perom, aké mali rodičia doma ešte ktovie odkedy, si na kus papiera napísala: Zmeniť šatník, zmeniť prsia a pery, zmeniť správanie. Nijaké úsmevy, nijaké prihováranie sa ľuďom, ani známym. Hlava hore, najlepšie až po nebo, pretože sa blýska na veľmi dobré časy. A na to musí byť potom človek naozaj nielen pyšný, ale najmä pripravený!

Ružový župan z imitácie hodvábu sa odrazu neposlušne roztvoril, odhalil dievčenské telo, zabalené do krátkych pyžamových nohavíc a tielka. Pobrala sa urobiť zo seba dámu, tešila sa na budúcnosť. Dievčenská intuícia šepotala, že tá teda ale bude! Lepšia ako krémeš a veterník s likérovým špicom na jednom tanieri.

Dievča meniace svoj život vôbec netušilo, kde by v tomto meste našlo posilňovňu, fitko, alebo, ako to volali u nich doma, telocvičňu. Sadla si za počítač a hľadala.

Aha! Veď tu! Kúsok od nás! tešila sa, lebo chodiť pešo s batohom plným cvičebného úboru na chrbte sa jej veľmi

nechcelo. Už sa videla vífazzkou súťaže krásy a také teda behať po vlastných nemusia.

Ešte v ten deň sa vybrala rozcvičiť si telo, sformovať svaly, ubrať z tuku, ktorý síce nik nevidel, no Monika bola presvedčená, že niekde by sa našiel. Napríklad na stehnách. Pretože chudá bola, to naozaj, ale nohy v horných partiách sa od seba nejako zvlášť nevzďaľovali. A veru... Mali by! Videla predsa Krainovú aj Sklenaříkovú. Medzi stehná im bolo možné strčiť loptu!

V šatni sa preobliekla, vlasy vypla do drdola a vošla do miestnosti plnej fanatikov do vlastného tela. Behali na pásoch, týrali ruky, nohy, posilňovali brušné svalstvo... Vo vzduchu sa vznášal pot, plný všetkých možných zapáchajúcich baktérií, obloky pozatvárané, spotených nemôže ofúknuť nič chladné. Lebo po kútoch už na svoje obete čaká nádcha a angína a všetko možné. Zhnusene sa nadýchla a zamierila k voľnému bežiacemu pásu. Vzápätí sa však pri nej objavil tréner.

Čo by si chcela mať najkrajšie? spýtal sa flirtovne a Monika odpovedala rovnako: Potrebujem zhodiť na stehnách! usmiala sa, uvedomujúc si, že tento muž s ňou zmôže veľa. Vlastne... Všetko. A celkom určite bez obrovskej sumy, ktorú na takéto zariadenia treba mať pripravenú. Niežeby jej otec nedal! To nie! Je živnostníkom, a hoci nemajú ktoviekoľko, vie veľmi dobre, do čoho sa oplatí investovať. Má na to rovnaký nos ako Monika. A dcéra sa mu videla ako veľmi dobrý artikel!

Som Monika, podala ruku trénerovi a ten, naučený na podobné priazne svojich cvičeníek, hneď odvetil: Marek. Som Marek. Obom sa nám začínajú mená na em. Si si všimla? Môžem ti tykať, nie? Veď... Tu sme jedna rodina. Spotená, zničená, namakaná!

Jasné! Lenže ja som tu prvý raz. Asi potrebujem pomoc, usmiala sa nežne a Marek zareagoval tak, ako mal: Som tu iba pre teba, Monika. Najskôr začneme jemne, aby si mi odtiaľto neodišla so svalovicou. A ako často chceš posilňovať? Há?

Čo ja viem? Ako by som mala? Keď sa pozrieš na moje stehná?

Trikrát týždenne. To postačí. A hneď ti aj poviem, kedy som tu ja. Nech nepokračuješ s niekým iným, zabezpečil si dievčinu na čas jej zbavovania sa stehenného tuku.

Jasné! Som veľmi konzervatívna. Keď s niekým začnem, chcem s ním aj pokračovať, odpovedala jasne a Marek pocho-pil.

Veď môžeme, teda... Budeme, nič sa ty neboj! usmial sa mladý muž a ukázal vzorne udržiavané zuby. Beleli sa, pri dopade svetla na predné jednotky až svietili: Má umelé! Má korunky! Porcelánové, uvedomila si a jej ďalšou úlohou bolo skontrolovať, či porcelán nepotrebuje aj chrup v jej ústach.

Dve hodiny prešli pomedzi prsty ako para z polievky a Monika už nevládala ani odkráčať pod sprchu: Veď sa ospr-chujem doma, povedala si a natiahla na seba handry, v kto-rých prišla.

Sa neosprchuješ? Aha! No dobre! A kedy sa zase uvidíme? zastavil na chodbe Marek Moniku a pomyslel si, že patrí medzi tie šlampy, čo z posilňovne odchádzajú celé zalepené potom. Neznášal to, avšak niektoré z nich si potom vysprcho-val u seba doma. A fóry veru nerobili.

Sa mi už nechce! Doma sa osprchujem, odvrkla znechute-ná, že jej niekto prišiel na lenivosť: A vieš čo? Prídem aj zajtra! Budeš tu?

Zajtra? Je utorok? Budem! A už teraz sa teším, oznámil tré-

ner, upravil si vlasy, pritiahol k ústam Moniku tvár a bozkal ju.

Čo to? Čo to? Vy sa tu takto bozkávate? skúsila sa okúňať.

Nie všetci a nie s každým. Ty si však výnimkou. A nezapadni, že zajtra ťa pozývam k sebe na večeru. Pretože – aby si vedela! Mareček vymakane nielen vyzerá, ale i varí!

Sa teším! Ale nijaké kalórie! By ma môj osobný tréner zabil! pohladila chalana láskavo po líci a ten už vedel, že táto dievčina je jeho.

Pomaly vyšla z posilňovne, skontrolovala okolie a pustila sa betónovým chodníkom domov. Prechádzala okolo starých líp plných voňavých kvetov a včely, čo sa pásli na ich peli, bzučaním vyhrávali ako riadny rozhlasový orchester. Monika však nepočúvala. Práve mala plnú hlavu vysvalovaného mladíka, čo z jej tela urobí zázrak.

3.

Škola sa začala zdať štvrtáčke na gymnáziu ako niečo navyše. Veľmi dobre vedela, čo k životu potrebuje. Všetko pekné, dokonalé, na tvári ústretový úsmev a v hlave pozitívne myšlienky. A také to... Muži tomu vravia niečo mačacie.

Slovenčina nebola najhoršia. Profesorka sa snažila študentov zaujať a Monika vedela, že jej zvládnutie je dôležité. Ak by sa napríklad uchádzala o miesto asistentky, sekretárky... Niečím, okrem krásy a dokonalosti, treba vynikať. Napríklad... Bezchybným písaním textov. Takže profesorka sa z Moniky tešila. Dievča príjemné na pohľad a ešte aj tá gramatika ako jej ide. Často dávala uchádzačku o najkrajšie dievča stredného Slovenska za vzor ostatným a nezabudla dodať: Nie vždy je to tak, že pekná, avšak hlúpa! Koľko máme v triede študentov, čo sú hlúpi aj bez krásy, však?

Decká v triede sa smiali, Monika zrumenela a celkom skromne odvetila: Slovenčina ma baví!

Sedela v tretej lavici a kúsok od nej Nora. Dievča z lekárskej rodiny sa začalo s Monikou rozprávať, až keď zistilo, že okrem slovenčiny ju zaujímajú aj handry a šminčky a účesy a topánky a vôbec. Moniku zaujímala krása. Nadviazala teda s dievčaťom priateľstvo a aby sa nejako predviedla, pozývala Moniku na kávu a na zákusky...

Zákusky nejem, Nora. Zákusky sú čistý hnus. Vieš, ako sa hovorí. Chvíľu v ústach, navždy v zadku. Môj tréner by ma zabil. Trápime sa so stehnami, trochu aj so zadkom, tak vieš! odmietla dobrotu a Norika zostala s dlhým nosom. Veď na zákusky letí každá jej kamarátka!

Najpocitivejšie však Monika brala telocvik. Profesor, mladý štíhly muž so sexy tvárou posiatou jazvami, asi z kiahní, zrejme ho v detstve rodičia nedali zaočkovať, sa na Moniku pozeral zvláštnym pohľadom a musela predcvičovať všetky nové zostavy. Mala pružné telo v slušnej forme a videl, že jeho predmet nefláka. Mal z toho radosť.

Monika, nech sa páči. Zacvičte cvičenie z minulej hodiny. Nech si kolegovia osviežia pamäť, začal každú hodinu a Monika sa nepriecila. Na žinenke sa bezchybne poprehýbala, vykúzlila všetky kotrmelce, preskočila kozu i koňa.

Počúvaj, Mona. Ty nemávaš krámy? Veď cvičíš ako chalani. Každú hodinu! S krámami predsa nemusíš, čudovala sa Nora sediac na lavičke a s uboleným bruchom čakajúc na koniec hodiny.

Čoby som nemala? Pravdaže mám! Mám však aj tampóny! Hádaj tu nebudem posedávať ako buchta! Vieš, Norika! Cvičenia nikdy nie je dosť! A toto je, našťastie, už vyriešené, odvrkla a pohľadovo pozrela na spolužiačku. Profesor dialóg začul a v duchu sa veľmi začudoval. Tak ešte aj toto! Tampóny! Veľmi pocívne dievča, hentá Monika.

Každý deň po vyučovaní chodila na hodiny angličtiny a nemčiny a z tejto činnosti mama radosť nemala. Výdavky na dievča si s bývalým rozdelili a tieto, na učebnice a lektorov cudzích jazykov, pripadli na milostivú pani. Hoci vedela, že čím viac sa dcéra naučí, tým lepšie, tým bude mať úspešnejší